

דבר בריש אלו מציאות דכ"א ע"א נעי רמי
חצי קב בסחי ארזות חזו בו קביה כו'
וסלקא בחייו ומסך הראש סו וז"ל וכו' דלח אשאי
ספקא דאורייתא לחייתא וזיב להכריז וזיב י"ו רמי
משלים ל"ח ח"ב יע"ש אכל הרמנ"ס בפט"ו תה' גזילה
ואבידה הי"ב ספק בכל הני בעיי לפיכך לא יטול ואש
נטל אינו חייב להכריז יע"ש ובהג"א נאסר חטא האר
וה"ל ובה"א נאסר ל"ח יטול ואש נטל לא יחזיר ובה"א
מונח על שיכח אלהי יע"ש ולכאורה קשה
לדעת הרמ"ה לכוין לאיסור זה של השנח חבירה הוי
מל"ח ח"ב ודאי ספקא לחומר בכל ספקא דאורייתא
לחומר"א וא"כ שיהי ספקא הא"ס דהייב להכריז וא"כ
הרמנ"ס ו"ל ספק להקל שאינו חייב להכריז ואורייתא
בזה מצינו להרמנ"ס גופים בבי"ב מה' מחנות עניי
הי"ג גבי מאי דאיבעיא בסיק דנדרים דל"ה ע"א אס יד
לפאה או אין יד כו' ול"א השמיטא וספק לחומר"א ובה"א
הרמנ"ס ומר"י קורקוס וכל"ס סס הרמנ"ס והרמנ"ס ו"ל
והרמנ"ס והרמנ"ס ב"ל סימן תי"ט

ואפשר לישב לדעת הרמנ"ס דאחרי האש
דספקא הוי בעיקר איסורא חי
הוי נדר ונדקא לעניינא דל"ה אכל חזק מנדר הרי
הוא עובר ובעל המזין נהנה ובה"א חלקט ובה"א
מן חמורה לכן לא קפדין לל"ח דהי מחזיק אכל
בגדון רידן גבי מצי"א שאלה ממנו וארי הוא נאסר
הספק ובה"א אין בו דיתחייב להכריז וא"כ הוי ספקא
בעל הדבר בש' ממנו הי' נתייבא או לא נתייבא דל"ח
נתייבא הרי הוא חזק בו המצי"א וא"כ לא נתייבא
הוא ש' בעלים וכו' דל"ה עיקר נדר ממן אס
הפקדו או לא אכל המצי"א דמא לא יטול מה' ספק
זה נאסר לא נתייבא אכל אס נדר נטלו וארי הוא
בירו הרי הוי מונח בדבר ואינו באס להוציא מינו
טיבתו ול"א הוי בעלים בדרים משו' לשמא בעלים
לא נתייבא וארי המצי"א אומר נתייבא ובה"א ספק
דעתא דארי וא"כ יס היה עובר איסור בדר דה"ל
ומאס דעתא לא נתייבא לא תפקין מיניה דהוי ככל
ספק ממון קולא לחובט והמצי"א ליתע ומצי"א היכא
דקאי היקוס

נרדף לבריש סלכא ליהיה שם בפט"ו מה' **נרדף**
גז"ל ה"ל שיהי ע"ה הרי"א א"ל וז"ל
יס לטעם כיון דספקא דאורייתא הוי ל"ח לא ידע
דל"ח לא הוי ספקא וא"כ כ"ל ב"ל זה יע"ש והרמנ"ס
חשוב' דהרי"א בכל ספק דמצי"א דאין ממנו נאסר
מחזיק הרי איש מצי"א איסור גזל אכל ודאי דל"ח
דמוקס ממון גיטו וספקא לא נאסר דמצי"א ה"ל
וס' הוי ספקא אס נתייבא או לא וזה נדר ב"ל ספקא
זכא בו ומספקא לא מפקין ממנו וז"ל ליתע
ח"כ סימן ער"ב דל"ה ע"א ספקא ע"ל סד"ו דספק לא
יגע בהם וא"כ כ"ל אינו חייב להכריז כו' וז"ל דה"ל
אבידה מצי"א הוי וז"ל ליתע דמצי"א כיון דהייב
בממון כו' ב"ל לא נתייבא יע"ש וז"ל א"ל וז"ל
והרמנ"ס דמנכד שרר איש דממנו זה יס אשמיט הוי
גזל בירו עוד נה דיה לי איסור מצי"א משום לא
ל"ל חלקט וגדלקה נמי איסור כל חלקט וכל"ג הוי
איסורא דאורייתא גרידא ובה"א נד הוי ספקא להכריז
ע"ה"ל בש' ממנו גרידא דהוי אס יסיה של זה או
של זה לכן כל היכא שמתקין בירו ידו על העליונה
וכ"ש דאעיקרא הרמנ"ס לא נאסר ס"ו של"ל אינו
הייב להכריז וכו' וזהו חייב להכריז אכל סלוקי
לא

וא"י דכל כה"ג שגדין לא כל חזרי לטרוף לליכא
דא"י א"ל מה שגדין ל"ל וזהו מנ"ל דאורייתא
ב"ל נאסר ס' חבירות דל"ג ע"ב ובה"א ספקא דקרי
דקרי חתם בנתייבא דעיה דוע"א והנה עדרו
וגל לעיר גזל וטרוף ובה"א חזי ודרס אין חומרים
אס הי"ס א"ל הוי מצי"א א"ל אימדיס אי"י א"ל יכ"ל
לחז"ל חייב ואסלאו פטור ועיי' ח"א סס כפרק
הסועלים דס"א יכ"ל לחז"ל הוי דחיה לו לקדס בדוע"א
וחקלוח יע"ש הרי
מצינו לחז"ל אכלה גס מהארי חזק לטרוף וכל שיש
אופן לחז"ל ודאי דל"ל מצי"א כל"ל וא"כ ח"ה חז"ל
מן הארי חזי אלו שלו דודאי מצי"א הייב דוקא
היכא נאסר ב"ל חזי לטרוף וא"כ א"ל לקדס
במקלות או לא תקרי וז"ל מן הארי ופטור

ואח וז"ל על מ"ה מהר"ק שורם ג' מהכריז
דא"י דאורייתא המצי"א מן הארי הרי
אלו שלו הייב אפילו היכא דיכול להצי"ל לעמים דחזק
דא"י דא"י יכ"ל להצי"ל לגמרי דא"י אלו שלו חייב
קאמר חומרים אוחו אס יכ"ל להצי"ל וא"כ חז"ל
ר"ס יס לחז"ל ע"ל דל"ה בש"ס חומרים אוחו הייב
בדעת קול ארי ב"ל ממרחק ויס אופן לערוך כגדו
ברועים ומקלות ד"ל חז"ל דאס אחר ב"ל ונטל דבר מן
העדר דל"ל הוי יאסר א"כ אס נאסר ב"ל הארי ונכנס
לעדר דל"ל הועילו הרועים ומקלות ודאי דא"י אלו
שלו וזהו ברור וא"כ נאסר עתה ע"ל חז"ל מצי"א כ"ל
מה' גזילה ח"ל וזהו מצי"א וזהו נאסר כי ב"ל כס'
בו יכ"ל דל"ה ע"ל

ומה שרצה חזק בן יכ"ל סס דל"ה ע"ג
סחטוב על קוסיא וזה דבריו מהר"ק
אס דבריו חזק ב"ל דל"ה ע"ל דל"ה אדעתא סעיר
הוא דמצי"א מן הארי חזי הוא שלו הייב א"כ חז"ל
לטרוף כו' הרי דעדין לא נאסר כו' יע"ש וכדאי לעצמי
זיבא שום מו"ע דמצי"א חזק חללו כלל ועיקר
דמ"ש חזק ודאי חז"ל ב"ל לטרוף בדמצי"א חז"ל
מן הרי מצי"א לגמרי הייב לשלך ב"ל חז"ל דעבדא
ד"ס דאורייתא חזק אדעתא דאריה אפיקריה ע"ל דגסו
המצי"א ממנו דאורייתא דמצי"א מן הארי חזי אלו
שלו ומילין דל"ד דחזק סחטוב ב"ל לטרוף מצי"א
לגמרי אכל חזק ארי הוי עומס והי' מלוח אוחס
למחור כו' יע"ש הרי דבריו חזק נדר חללו דל"ל
ב"ל לחזק כ"ל ב"ל כשחזרי הוא בשלום עמה דל"ל
הוי יאסר ל"ל ב"ל כשחזרי הוא ב"ל לטרוף וזהו חז"ל
ממנו חזי הוא שלו דחבילים מצי"א חז"ל נאסר
בחוץ העדר וזה הצי"א עידו הוא שלו כיון דל"ל לטרוף
ול"ל למחור חזק ומלכד דזה ברור לעין כל דבריו
חזק חז"ל חז"ל חזק מנכד ע"ל סס ב"ל מצי"א
ועיי' בספר דמח עולם דק"כ ע"א ועיי' בספר כרי
דמצי"א ב"ל גזילה ואבידה דל"ה יע"ש

סימן לו
יש לחזק היכא דמצי"א חזק כיוון יאסר נכח
וזהו א"ל ה"ל א"ל חז"ל חז"ל חז"ל חז"ל חז"ל
מחזק דל"ח דמצי"א נאסר דל"ח או כדאי דל"ל
א"כ א"כ ענין מצי"א אישמיט ל"ל איסור חז"ל
וק"ל לחזק חז"ל חז"ל חז"ל חז"ל חז"ל חז"ל חז"ל
דמצי"א לחזק

מנעיה נגמ'אוי טרי ליעלן או לא ואלא איפשיט' ואסירי כדעת הר"מ דס"ל דלא יטול וה"ט דחשש לא בני חי חייב להכריז או לא חל לא חי טרי ליעול ויהא טלו או לא יגע בהן כלל ולחיותו הכריחו דס"ל דאפי' בקב בשחוח מד"ל דנקיט הש"ס בפשיטות דלא מפקד להו עכ"ל אינו חייב להכריז ונ"ל בקב בל'אחוח בכל הני בעיי ומ"ס חסנ"ץ דפסקין לקבלא אפס"ל דלא לדין דלא יגע בהן דכחג חרמנ"ס קאי אלא עת"ש ארי"ף נבטיה דלדכו להחזיר בצלח עו' יע"ש

וא"כ

חמיה נאצנה על הרב הפרשה שכתב ע"ד הטור מצעיות בש"ס חי טרי ליעלן כו' ונ"ל דה"ל דס"ל דאורייתא לחומרא ואייב להכריז אבל הר"מ כחג כו' יע"ש להדגיר חמיה דמאין נראה לו להרב הטור ס"ל דהר"א מ'אחר מהר"א כחג חייב להכריז והטור כתב נבטיה חי טרי ליעלן ואסירי דא"ל דמ"ל כהר"א לא ח"ל להאריך בלשונו כ"כ והיס דיי שיאמר חייב להכריז לבדומהאריך בלשונו על הנס ומ"ג דבלשונו זה עצמו מוכרח הוא דלא ס"ל כהר"א שיהי הר"מ שכתב חייב להכריז משום חומרא היינו דס"ל דהרב הנביא חי אי חייב להכריז או הדי הוא שלו לכ"מ משום דנקיט שפן להחמיר פסק דחיי להכריז כד' חסני אצל הטור דס"ל דהנביא חי אי טרי ליעול או לא ואסירי נראה דלפסק סו' אס יטול והדי הוא טלו דנחייאס או לא נחייאס ואסירי דלא יגע בהן כדברי הר"מ ומ"ג דכבר סברחנו נ"ב מצד אחר דמדפ' הטור בקב בשחוח מד"ל דלא יגע בהן ואלא חייבו להכריז כ"ס וק"ו בקב כד"ל וכלל הני בעיי והוא ברור

ואפ"ר

דחשור רצה לבדד החי דינא שכתב חרמנ"ס אינו חייב להכריז דכונחו הוא לענין דלא יש לו שום חוב בהכרח משום דלא יש בו שום סימן לימן אבל חי מיהא חס נטל אתי טלו וגם יסודיכו לו ויהא מונח עד שיבא אליהו וכדברי הא"י שכתב בהג"ל והיינו משום דס"ל דפסקו לפחמיה ומה בל' היינוכו בהכרח לא משום קולא דכיון דיהא מונח עד שיבא אליהו אדרבא זה הוא חומרא דלא ידא מונח עד שיבא אליהו לכן פסקו וכחג ואסירי ואלא עור ואם איתא דהו"ס ס"ל להטור בס' אס נטל פ"א פלו דלא בש'חרמנ"ס לנתיי' ח"ל לומר חס נטל הרי הוא טלו ואלא לפחוס ולכחוס סתמא

והנה נמי היחד כונחו בפסקי הר"א שכתב פתוח מ"ל אינו טלו וכן נכלל הני בעיי שכתב אינו טלו הרי דהסוד ב' נסיהד בל'א' ומזאיר בטור לחקיה דר"ל אינו טלו ויהא מונח עד שיבא אליהו אבל חי מיהא אינו חייב להכריז ואפ"ר לומר דמ"ס לא חגיג' תור"ס ע"ד הש"ע מדברי ריב"ז והר"א דברי סבר כח"ס דהטור לא ס"ל כהר"א כח"ס ואף דעת הרב הלכות נראה הכי דקסחניה בקב חמרי ושוב הביא ל'הטור אסור ליעלן ונ"ל דכונחו כח"ס ומ"ס בל' הרי אינו חייב להכריז ובלי'הטור חסור ליעלן נפי' שלא לנ"ל בלי'הטור כדאי' ליה ולתור כדאי' ליה ועיין לה'הטור ולתמס' ול'הטור ואלא ורפיא בידיה פשיטות וע"ש ואלא ידעתי אחי ל'הטור לומר דהטור פליג להדיא ע"ד הר"א ועיין בס' לחתך החב"י שם בפירוש ר"ס בשב"א ח"א כ' שחמא על תור"ס בעל התפ"ה א"ף לו חס לדברי הר"א וריב"ז לחומרא יע"ש ואלא ידעתי מהיכן מצא דהטור תעיקרא פליג ע"ד חרמנ"ס כלי פטורים

לא ריוכ"ג דקנק הש"ס פס דפרק א"ח דכ"ד ריש ע"ב דקאמר מי קחני סן פלו אינו חייב להכריז קחני ויניח וכתו שכתב בענין פ"י כן דברי הר"מ בסוף דבריו פס דאחיה דדברי הח"י וחמני על הרבנה"ס נס"י ר"ס הנהגי אוח ב' ש"כ פ"ד הר"מ אלו מנדקט אלו חייב להכריז משמע דטלו הן יע"ש

והרי

מזאיר דאפ"ר יע' לפ' דברי הרמנ"ס כח"ס וכמו דהכי אמרו להדיא בש"ס וגם מהרב הלכה למעשה וי"ל נעלם חי דאמרינן נגמרא מדכחג פס ע"ד הרבנה"ס אלו ואין דבריו מוכרחים יע"ש וה"ל להרגיש עליו חליטתה דחלמורא ועוד דלא ידעתי איך יתכן לומר דעת הרמנ"ס דיעול ויכריז דהרי הרמנ"ס פסק שם דכחג פתוח מד"ל לא יגע בהן שחח הנעלים הניחוס פס וכ"כ הטור בח"מ סימן ר"ס ס"ח וכ"כ מרן בש"ע שם ופסקא ומה בקב ופתוח מד"ל דנקיט הש"ס בפשיטות דטור איניש ואלא מפקד להנעם כל זה מסקן דלא יגע בהן ואלא חייביתו בהכרח כ"כ קב מחוחן פירות דאיבעייא לן בש"ס דיש צד אחר לומר דמפקד להו איך יתכן לכסוס להיב להכריז וטעמיהו דרבנן דהר"מ וחטור ו"ל הוי מילתא נעמא דחס ו"ל חכריתו בש"ס דמחני'קחני פירות חפירותו הדי אלו טלי דמשמע ה' אינן מפורות חייב להכריז והרי נגמ' פירשו דמפורות קרינן דוקא בקב כד"ל דש"מ דקב כג' אמוח לא הוי מפורות וחייב להכריז ואלו נסיפא קחני כברי פירות כו' דמשמע דבעינן דוקא צבור וכבר חמ"ס הורגו בו"ה הלא חמיה בסיטחם לכן סברי הר"מ והטור דנחיינן הר דרגא היכא דלא הוו מפורות דהיינו קב פתוח מד"ל דאינן טלו ואלא יגע בהן אבל חייב להכריז לא יש ח' מיהא כיון דאינן צנוריס כדקחני סיפא דמחני' לא נחייב בהכרח דלא יש בהן סימן מקוס דכיון שאינן מוכנסים כתו צבור ולא מניו כיון דאינן צנוריס כמו שנתפ"ש הש"ס שם דר"פ אלו מציאות דכ"ה ע"ל יעיין להרב מנן סאול בל'הרמנ"ס ד"ל ע"ד שח"פ דברי הר"מ דלא יגע בהן אפי' ידע' בהן סימן מקוס וחמ"ס פסק הינוח כתו קרדוס צד דבר יע"ש ומזאיר שכן הוא דס"ל להר"מ וחטור דכחג בשח'חר"א לא יגע בהן וכתו שכן הוא דעת של ר"מ חביתו הרב בש"מ ס' כסיניין יע"ש א"כ איך יתכן דנהגי בעיי דנעי הש"ס שחן קב כד"ל דיחיהיב להכריז ולפחות ח"ל לנלית לומר דמ"ל להר"ס לחוס' ל'ס' דארי' לכו' דאיה נטל יחא מונח עד שיבא איהו כח"ס חב"א חס' הא"י ואלא ל'הרמנ"ס יכריז וח"ג דלא צריכין לכל זה דגם חרמנ"ס פסק כד"ל ויהא מונח עד שיבא אליהו ומשום שפ"א דאורייתא לחומרא וכמו שביארו

ופ"ה

ק"ל על מ"ס הרב ח"י בש"עין יאוסף ב"ר' אלו מציאות על מהני'דקחני אלו מציאות טלו ואלו חייב להכריז כתב וי"ל דיש שחייב להכריז כנון פירות מפורות קב בשחוח מד"ל כו' יע"ש דאיך כחג דחייב להכריז ספך דעת חר"מ והטור והש"ע וכן רזיהי עיר שם לתי' נגי' וי"ל ונחמני' כחגתי דמכאן נראה דוקא קב כד"ל אצל צניר מהכי חייב להחזיר או לא יטול כו' יע"ש וסדנר קסח דנחמני'ל'א כחג כ"א לחייבו להכריז ועוד כ' דח"ס חייב להחזיר אינו נראה אלא לא יטול כדברי הר"מ ודעתיא ואלא ידעתי איך לא הזכיר מכלל זה כלום ונ"פ

ומן

האחור תראה לדעת דעת הטור דס"ל בפשיטות דפסק כל הני בעיי נגמרא וי'

ממור"ם נחגש ינאנו לחלק ע"ל הסי' דהרי מיר"ם דזה
 וזכין כמ"ס כדנכח העור וסיה פסוקה תלפניה ונלחמיה
 וזוא ברור וועין להרב מנן סאול כלשונות הר"מ
 לז"א ע"ב מה שהקטש ע"ד הקור ומור"ם וכבר ביארנו
 דל"ק"מ

המור

מכל האמור ללדעח הר"ס ור"ו נ"ו
 דפ"ל דגש בפסוק מקב נל"א הייב
 להלריו וכמו שפסק להדיא בהג"א חש"א וכן נכל
 הני צ"ע דל"ב ע"א לן בש"ס נקטין לחומר וחיוב
 להכריז אך לדעת הרמב"ם וא"ו והטור וס"ע ונז"ל
 והר"ב חלבו"ס ל"ל דל"א יגע בהן ואי נטל י"א מנה על
 סינא אלהיה ובמר שביארנו יועיין להרב נודע ביאודה
 ח"ל חל"ה ס"תן ס"דנ"ן ע"א ובהשטות בסוף ספר
 חל"ה יע"ש ועיין בש"ת הרשב"א ח"ה ב"ד דח"ל ס"ר צ"ב
 מה שכתבתי ע"ס בעור חסל

סי לח

שאלה

ראובן שראה תחן שחנן חבירו שהיה
 חולך לאיבוד אך עדיין לא נפסד כלום
 ואם עליו והוציא ראובן קצח ממחננו שלא מדעת ש'
 וחזר לחמון ש' שאים הרבה מזה ועלה חובע"ר חס'
 שיקלם לו כל זה שהפסיד בעדו שהרי איבד מחננו
 כדי להציל מחנן חבירו וס' אומר לו מי אמר לך
 שחשטך כך וראובן אומר לו אחה לא הייה שס ואם
 אני לא הייתי עושה ככה"ל היה מחנן חולך לאיבוד
 הרי אני כחציל מחננו של ים שהוא שלו ולפחות חן
 צי תה' שהפסדתי יורינו הדין ע"ס מי וסכת"ה

תשובה

עיקרא דחאי מילתא איחא בפי הגוול
 בחרד דקייט ע"א דחמן חנין זה גא
 נחניחו ס' יין וזה גא כללו על דגש נשיקת חבית על
 דגש ושפך זה אח יינו והציל את הדגש להוכיח אין לו
 אלא שכרו ואז אחא אציל את שלך ואחא נוחן דמי
 שלי חייב לטלג ליוהני חני נמי עוד נבא אחיחאי
 שטף נאר חמורו דכלא חנאי אין לו אלא שכרו ובהההה
 נוחן כמ"ס שחננה ונמ' פריך ואחאי ליתא ליה תהפסקא
 קא וכו' וס' י"ל דבש שלך היה הולך כולו לדיבור
 וארינו כמצי' מו' בהפקר ואחאי אין לו אלא שכרו
 כולי דבש לישקול וגמי אומר ליכא לצימר הכי דינול
 להצילו הוא ומאני חס"ס כגון שעינק בית הכר כרוך
 עליה חניה של דגש קטורה בעקל ולא יצטרך לכל אלא
 מנסף מעט מעט וליכא חבקר יע"ש הרינראה דכשה
 הפסיד מחננו להציל תחן חבירו כל שלח התנה אין לו
 אלא שכרו דהיינו שכר כלי ואכר פעולה כמ"ס רש"י
 והדאשונים י"ל וליכא למימר דיתא הפקר עארה דכל
 שעדיין לא היר מעוהדים הסאורות שללו ליסול לים
 טחין נפשינה וזה נשברה הרי זה עדיף מחנניה שנסדקה
 וקטורה בעקל דלא חוי הפקר מפני שאינו נזקף לגמרי
 אלא חננף יע"ש מעט כ"ש נדון דידן דליכא כוס
 דיעווא נסחורא הלון וסוססינה שיכול ליק דודתי דלח
 הוי הפקר וכ"ש וק"ו לצי' הרמב"ם בס' היר בש"ס מה'
 ג"א שפי' מ"ש נמ' בעקל בית הכר חנינו שלא
 נשפך הדגש לארץ דנראש אפי' רמעותי לישפך הכל
 ואילו יוכל להציל כל שעדיין לא נשפך לארץ אינו
 הפקר וכמ"ס ה"ה ו"ל כ"ס ו"ל ד"ד שעדיין אינו מעוהד
 לישפך דעדיף טפי

איברא

דעדיין ים להנאי ראיה דאכי בלא
 תנאי קייב ליחולו כל מה שהפסיד

מהחניח נכריחא בחרד מיר"ם דפ"ל ע"ב ונפ' הגוול
 בחרד דקיי"ל דפריך דס"ס על מה דחנן נדנן עארה
 חנניה חננה יאושע וחו ליכא ואחאי דריש"ש ריב"ב
 אומר תנאי ב"ל שיהא זה יורר לחוק שדה חבירו
 וקודם שוכן על חבירו להציל מחננו ונוחן דמי סוכו
 והנאי ב"ל שיהא זה שוכן יליו וחניל דונשנו של חבירו
 ולנטל דמי יינו מחנן דונשנו של חבירו כו' הר"ב מוכח
 מחנן דריחא דאפי' בלא הנאי חס הכסיד מחננו כדי
 להציל תחן חבירו חייב לטלס לו שהוא חנאי ב"ד

אלה

דק' מחנני קחני נהדיא דאין צי אלא
 שכרו ואין ריב"ב קאמר דחנני ב"ד
 חול דמלס לתיכופו דמי יינו וכבר הח"ס שס ככרס
 מרוב"ד"ן ונ"ט דמיינו כחננו דע"כ מיידי כשעקל בית
 הכר כרוך עליה דאליב ליתא ליה נהפסקא קא ינאי
 בדאמר לקמן בס' הגוול בחרד וס"ה ונל"א נטל דמי
 יינו האמר לקמן כפ' בחרד דאיו אלא שכרו ונ"ל למי
 דחק דריש"ש ריב"ב פליג בדאמר בסמוך כיחידא ל"ק
 וכן משמע בחוספא דנחה חכיל ד' יקוץ קחני הכי
 יע"ש הנה כ' דנלי חס' הללו דרש אפי' דריש"ש
 דריש"ש ריב"ב פליג על מחנני דחנני אין לו אלא שכרו
 ונשחיינו מחאי דקאמר חס"ס צ"מ רונה החכמה וידא
 ל"ק דר"ל דחוי יאיד נגד רנים ורבנן פליגי עליה
 וכן פי' הרמ"ה בפדטיו הביאו הר"ב בס"מ לסס סכת
 ו"ל כיחידא ל"ק וס"ה ל"ה הללח כמר מנייהו
 וכן פסק הר"ס בפרק הגוול סכת ו"ל חנין מ"ד
 דכולהו הלכחא ניהול ואין לסל"ס דק"ל כמחנני דחנן
 חן לו אלא שכרו ונרשינן גמי נס' פרק מרונה ביהדיא
 ל"ק וכן חול דעח האנודה שס בפרק הגוול נהרה פי'
 קל"ו וסמ"ג געשין מ"ד והרמב"ם בפ"ב מה' ג"א ח"ה
 והרמב"ם חנינו הר"ב בפ"ב לנ"ק דקיי"ו יע"ש ומרמב"ם
 ב"ש"ס פ' בגוול נהרה סיתן ל"ט וא"כ לדעת כל הני
 רבנן חול דמ"ל דלית אלא חנני דריש"ש ריב"ב וא"כ נחול
 דמי הפסדו בלא חנאי ח"כ פטור ש' לטלס לר' הפסדו
 דגס ריב"ב ריב"ב גמי אידי כשעקל בית חביל כרוך
 עליה דלא הוי הפסד כרוך נחמרי

אך

קשח לכל הני רבנן חנני שהק' החוס"ס
 נא"ר על ס' פ' ריב"ב דריש"ש דקאמר
 דנוטל דמי יינו דלחה יקול דמי יינו הלא יכול לצי'
 לו אני הייתי דוחץ וחניל כין דאחמנא כשעקל בית
 הכר כרוך עליה שיכול להציל ע"י הדגש ומהה זה הביאו
 חוס"ס ס' ח' ר"י דמחלק נטנין אחר ולי"ש ריב"ב
 ריב"ב על מחנני וא"ל לכל הני דאשניס ק' דנח יינו
 על ריב"ב ריב"ב דאמר דנוטל דמי יינו כין דחיידי
 כשעקל כרוך עליה ויכול להציל וסבור הייתי לייסב
 דמחנני חס"ס חללו ס"ל כדעת ריב"ב ריב"ב דהה דקאמר
 דנוטל דמי יינו חיידי כשאין עקל כרוך עליה וכו' ו
 כן ראינו בחשו' ל"גת"ה ו"ל סיתן ס"ל רבינו הר"ב
 בס"מ שס בפרק חניל בחרד צ"ב חנני חס"ס חס"ס
 כשעקל כרוך עליה כשאין עקל כרוך עליה ואינו יכול
 להציל אז נוחן דמי יינו הלא"ה שכרו בעקל היה לו
 אלא שכרו ונ"ל ייב"ל ל"ש ריב"ב וריב"ב ע"ז מחנני
 דמחנני חייבי כשעקל כרוך עליה בדיחא חיידי לליכ
 עקל ולכן נוס' דמי יינו יע"ש

ולעיר

אחרי התח"ר נני"ק לא זכיתי למי
 דבריו דאין יחנן לומר דכשאין עקל
 כרוך עליה דנוטל דמי יינו הרי מנזר בש"ס להי"א
 כשאין עקל כרוך עליה דחוי חפקר וזכר בכל הדג
 וכמ"ס נגמ' ואנאי ליתא ליה מהפסקא קא וכו' ו
 לפיכך